

השנים בס רדיו

היה היה בעיר לונדון מחבר-מלחין-במאי שתקן-ומר-רקדן ידוע ושמו איבור גובלו (1893-1951). הוא היה בעיקר מומחה ל-חבור-הלחנת-ביום-משחק באופירטות מן ה-סוג הישן, שמרוחה עליהן שכבה עבה של רגשנות ואשר הרקע שלהן הוא וינה של טרום-1914. אחת מאלו נקראה השנים בס רדיו.

מלחין וינאי ידוע, רודי קלבר (דניס פרייס), מאוהב בשחקנית מפורסמת, אך מאבד אותה עת זו שומעת אותו מבקש (דרך הלצה) את ידה של מכרה צעירה. ה-שחקנית נשאת לנסיך האוהב אותה, אולם ה-ילד שתלד לו יהיה ילדו של המלחין.

הבמאי הבריטי הארולד פונץ, ברצותו ל-שמור על רוח המקור, שכת לעתים קרובות רפואה לבמה היא סמ-מות לבד ; בתהליך התסרוט נשארו בסרט כל המגרעות של ה-תיאטרון, לא נוספו כל מעלות קולנועיות, למרות (ואולי בגלל) ססגוניות (בעזרת צבעי סכניקולור) הרקע.

בריטניה

שעשוע לאבוגרים

אחד הטורים המשעשעים ביותר ברבעון-הקולנוע הבריטי אור וקול נקרא האפנות-השבועיות.

מספר הטור : „הצנזורה בתוליבוד אישרה תסריט שבו מגלמת ברבארה סטאטניק אשה „בלתי מוסרית“, אולם לא התיר תמונה בה נראית השחקנית מעשנת במיטה. הסבה: עשון במיטה עלול לגרום לתאונות מסוכנות.“

כותב עתון אנגלי אחר :

„הסרט (הצרפתי) קלושמרל מתאר עיירה קטנה הרוצה להקים מצבה בעלת אופי מת-קדם, מחליטה לבנות משתנה צבורית. דבר זה נחשב למקורי, אולם ברצוננו להעיר שה-כפר האנגלי תורפ הקים מוסד דומה לרגל פסטיבאל בריטניה. ברם, בניגוד לכפר האני-גלי, בו לא אירע שום דבר מיוחד לאחר ההחלטה, נגרמת בכפר הצרפתי שערוריה גדולה עד שצורך בעזרת הצבא להשלת הסדר. הסרט הוא שעשוע טוב, אבל רק למבוגרים.“

בקצרה

„גורלה של אשה“. סרט תעמולה הונגרי בו כל השחורים שחורים וכל הא-דומים לבנים. קארי טולנא, סוזה באנקי.

„נער התימוזה“. המלכה ויקטוריה קוברת את עצמה בארמון וינדזור עד שנער קטן ואיש גדול — דישראלי, מוציאים אותה משם. אירין דאן, אלק גיניס.

„אי התשוקות“. ספנים, שלי וינטרס, ונדל קורי בסרט הרפתחות צולע.

„הנידונים לחיים“. מלחמתם של נכי מלחמה משותקים ממתיניהם ומטה לחזור ל-חיים נורמליים, ככל האפשר. מארלון ברני-דו, תרזה רייט.

„שטן הכשרים“. אהבתו של תלמיד גימנסיה לאשה נשואה שבעלה בחזית. סרט גדול. מישלין פרל, פיליפ זיראר.

בבתיספר דרמטיים. בפרוץ המלחמה נקרא לום אל שרות ה-תעמולה של הבי.בי.סי. שדר בקביעות ל-ציכסלובקיה, היה נאלץ לותר על אופן דבורו השקט, הרך הרגיל, לצעוק במלוא ה-גרונ כדי להתגבר על הפרעות הרדיו הגר-מני.

כאשר קיבל, באותם הימים, בעצומה של עבודתו ברדיו, תפקיד קטן בסרט פשעי, היתה עיפות כבדה כל כך נוסכה על לום שלא אחת היה נרדם באמצע הצלומים. ל-ימים, כשנתפנה מן הבי.בי.סי. זכה בתפקיד נפוליון בסרט פיש הצעיר (במאי קארול ריד), שהביא לו פרסום רב שנתחזק עם הופעתו בהצגת השבוע.

עמק האושר

מדי שנה, בין חודש מאי לאוקטובר, יוצ-אים אלפי שחקנים צעירים אל הכפרים ב-ארצות-הברית, מקימים להם באהלים או

העלילה (המבוססת על ספרו של המחבר ה-אנגלי ג'ראלד קרש) היא כה מסובכת עד שהצופה, מרוב מאמץ לקשור את כל התר-טים יחדיו, מאבד את קצותיהם. הבמאי דאסין החליט שכדאי לתת גחון של אמת לכל העניין. יש להביא בשביל תפקיד של פושע של מהיכך, יליד לונדון, שחקן אמריקאי מהוליבוד. הפושע השני בלונדון, והגדול שבכולם, הוא יוחני (הרברט לום). כך נדחקו השחקנים האנגלים האמיתיים אשר בסרט (גוגי ויתרס, יו מארלו, פראנץ-סיס ל. סאליבן, אדוארד צ'פמן) לקרן זוית. פרט למגרעות אלה, הסרט, לפיו משתף הפושעוץ ויידמארק אלוף זקן (תפקיד המשו-חק בהצלחה רבה על-ידי אלוף העולם לש-עבר סטאניסלאב זביסקו) בהכנת תחרויות התאבקות, מונע על-ידי כך סכסוך עם הגנ-סטר לום, בנו של האלוף ובעל המונופולין הרשמי (של העולם התחתון) על כל התחרו-יות מסוג זה. משנהרג הוקן, פתוחה הדרך

ג'ון קדי, גזרירה דה-הייבן („עמק האושר“) בין השאר...

בידי הבן לרצוח את ויידמארק. הוא עושה זאת, בהשפעת הבמאי דאסין, רק לאחר רדי-פה דרמטית ברחובות חשוכים למחצה. דאסין אוהב אלימות, וביצאו מן ההנחה שטעמו של הקהל דומה לשלו, הוא מגיש מנה גדושה של צפיחית ההמונים הזאת. קרב עז, מחוץ לזירה, נטוש בין שני מת-אבקים, פנים מתעוותות בכאבים, אלה הם סממניו של במאי זה. כיוון שהוא נעזר במק-צב מהיר, צלומים גאים, משחק משובח (ביחוד מצדו של ויידמארק), הסרט אינו נעדר ענין.

צעקה במלוא הגרון. כאשר הגיע, בשנת 1939, הנחין הציני הרברט לום, גבה-קומה, חום שער ועינים, ללונדון, בירת אנ-גליה לא היתה מלה אחת של אנגלית שגורה בפיו. אולם היה לו עבר בתיאטרון-קולנוע : הוא יסד במכללת פראג להקה של סטודנטים, שמש סגן במאי מאד צעיר באולפני הסרטה, וידידים אנגלים השיגו עבורו סטנדרטיות

סרטים

הקלד האורלי

מהו הקלד שריף מאקול (דוד בריאן), מי-ליונר איש קאליפורניה של תקופת בהלת הזהב, מחזיק בידו ? בקלף הזה תלוי סיפור המעשה.

כאשר הבנקאית עדה סטריץ' (מרסדס מקמ-ברידג') באה אל מאקול וביקשה ממנו ה-ל-וואה של שלושה מיליון דולר, הציע לה בעל ההון משחק קלפים. הזכיות : הבנק שלה כנגד כל כספו שלו. אך בטרם מתגלה הקלף הגורלי שהוא מחזיק בידו, חוזר הסרט לא-חור פעמים אחות, מגולל את פרשת אד-בותיו האומללות של מאקול לשתי נשיו (אר-לן דאהל ופולה ריימונד). אחר את ילדותו : כיצד איבד את הוריו במגפת החולירע בעת הנזירה מערבה. חייו, מראה במאי ג'ראלד מאייר, היו מלאי עושר ומעוטי אושר. וכא-שר מגלה מאקול לבסוף את הקלף אשר ב-ידו... אולם לא יאה זה והגן לגלות את סופו של מעשה, אף-על-פי שחלק ניכר מן הצו-רים עלול בנקל לנחשו, בערך במחצית דר-כו של הסרט.

הרקע הריאליסטי עושה סרט זה שונה מן האחרים מאותו דפוס, אלא שהתסריט הכתוב בסגנון של רומן זעיר ומשחקם החלש של הגיבורים מוריד אותו מן הדרגה אליה יכול היה להגיע בידיו של אותו במאי : מעניין וחורג מן השיגרה.

סדרן לכוכב. דוד בריאן החל את דרכו אל פסגת הוליבוד מקצה הסולם, כלומר מן הקצה הנמוך : הוא היה זמן ממושך למדי סדרן פשוט בקולנוע-הפאר רוקסי בעיר מור-לדו ניו-יורק. אלא שבאחד הימים, כאשר נתפנה לחצי שעה מעבודתו כדי לאכול ב-מסעדה סמוכה לאולם הקולנוע, נתקל בהת-קהלות של אנשים לפני פתחו של אחד ה-תיאטרונים. היו אלה מועמדים למבחני תפ-קידים במחוזר. בריאן, אשר מימיו לא שר אלא באמבט, החליט, לשם הספורט, להכנס פנימה. קולו נשא חן מלפני הבמאי (כמובן, אחרת לא היה ספור זה מגיע לכתיבתו) ש-שכר אותו לשיר במקהלה. לימים מלא בריאן מקומו של שחקן ראשי שיצא לחופשה, הר-פיע במחזות רבים ובמועדוני לילה, אולם, לאחר 15 שנה של הופעות רבות עדיין לא היה אפילו צלו של כוכב. משחזר מן השורות בצבא אל הבמה, זכה לכשלוש, נתיאש, פתח, עם חבר, עסק של קבלנות בנין.

אולם הגורל, בדמות ג'ון קרופורד, צוה אחרת. השחקנית חפשה בן רוג שיבצע את התפקיד הראשי לצדה בסרט רחוב פלאמינגו, פגשה את בריאן גבה-הקומה, (1.83 מטר) צהה השער וכחל העין בנשפיה, בחנה אותו ומסרה לו את התפקיד, הראשון בסידרה של הופעות חשובות בסרטים.

לילה במטרופולין

לאחר שהבמאי ז'ול (עיר במערומיה) דא-סין ערסל את ניו-יורק ועולמה התחתון, חצה את האוקינוס לעשות שרות דומה ל-לונדון. התוצאה היא סרט המיתמר להיות לא רק יצירה קולנועית טובה אלא אף תמר-ה מדויקת מן המתרחש בבירה הבריטית עת הערפל מתפור ויורד הלילה. האמת היא שלילה במטרופולין אינו לא זה ולא זה. אף על פי שהצלומים נעשו בחצרות לונדון עצמה אין להם אותו כוח שכנוע שהיה ל-תמונות גורדי השחקים של ניו-יורק. גם

מחפשת הסבר

